15/11/2022

Η πρώτη για φέτος Ιερατική Σύναξη της Μητρόπολης Ιερισσού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Η πρώτη για την φετινή Εκκλησιαστική Περίοδο Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου συνεκλήθη χθες Δευτέρα, 14 Νοεμβρίου 2022 στον ιστορικό Μεγαλοπρεπή Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας, κατόπιν προσκλήσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Θεόκλητου.

Άπαντες οι Κληρικοί προσήλθαν με μεγάλη χαρά στην Αρναία, την και Ιστορική Έδρα της Τοπικής Εκκλησίας για να επικοινωνήσουν τόσο με τον Επίσκοπό τους, όσο και μεταξύ τους, αναγνωρίζοντας ότι αυτές οι ευλογημένες ‘’κοινωνίες’’ συμβάλλουν ουσιαστικά στην ενότητα του εφημεριακού Ιερού Κλήρου και επιπλέον προσφέρουν ευλογημένο έδαφος και χώρο να σπαρεί ο Λόγος του Θεού και το θέλημά Του στις Ιερατικές καρδιές και δι’ αυτών σε ολόκληρο το τοπικό Γεώργιο.

Καλεσμένος ως ομιλητής της ημέρας ήταν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων, εκλεκτός φίλος και αδελφός κατά πάντα του Επισκόπου μας, ο οποίος τον Φεβρουάριο του 2023 συμπληρώνει δεκαετή λαμπρά Αρχιερατεία στην κληρωθείσα σε Αυτόν Ιερά Μητρόπολη, όπως προ ημερών συνέβη και με τον Μητροπολίτη Ιερισσού (07/10/2012).

Κατ΄ αρχήν, γενομένης προσευχής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος απευθύνθηκε στους Κληρικούς μας και ανέπτυξε και ανέλυσε επίκαιρα πρακτικά και διοικητικά θέματα που απασχολούν τόσο την Τοπική Εκκλησία, όσο και την καθ΄ Ελλάδα. Κυρίως επέμεινε στην πνευματική, κατηχητική και λειτουργική αναθέρμανση των Ενοριών μας, ενόψει μάλιστα της αρχομένης Τεσσαρακοστής των Αγίων Χριστουγέννων, της Νηστείας που διέπει την περίοδο αυτή και την πύκνωση των Ιερών Ακολουθιών που σφραγίζουν τον λειτουργικό τούτο χρόνο.

Συνέστησε εντονότερη προσπάθεια για την καλή οργάνωση και στελέχωση των Κατηχητικών μας Σχολείων όλων των βαθμίδων και ζήτησε να τελούνται ανελλιπώς όλες οι Ιερές Ακολουθίες του Νυχθημέρου επ΄ ευλογία του θεοσκέπαστου Λαού μας. Αναφορά έγινε στα εκτελούμενα αυτό το χρονικό διάστημα έργα της Ιεράς Μητροπόλεως τόσον στις Κατασκηνώσεις όσο και στην ανάπλαση του Ιερού Προσκυνήματος της Μεγάλης Παναγίας, χάριν των νέων βλαστών μας, των παιδιών μας και του καθόλου πληρώματος της Τοπικής Εκκλησίας.

Έκανε ειδική αναφορά στην πρόταση την οποία οφείλουν να υποβάλλουν όλοι οι Εφημέριοι προς την Ιερά Μητρόπολη για τη διάρθρωση από 1/1/2023 των Εκκλησιαστικών μας Συμβουλίων, ως και των Διοικητικών Συμβουλίων των Ιερών Προσκυνημάτων και Ιδρυμάτων μας. Και τέλος ζήτησε έως πέρατος Νοεμβρίου να υποβληθούν στα Γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως οι Προϋπολογισμοί Οικ. Έτους 2023 Ιερών Ναών, Προσκυνημάτων, Ιερών Μονών και Ιδρυμάτων, ως η Ιερά Σύνοδος με Εγκύκλιό της υπενθύμισε κατά Νόμον.

Κατόπιν ο Σεβασμιώτατος παρουσίασε με θερμά λόγια τον ομιλητή και την μακρά και σταθερά τους φιλία, η οποία επεκτείνεται στα έτη που και οι δύο ως Πρωτοσύγκελλοι διακόνησαν αντιστοίχως στις Ιερές Μητροπόλεις Μαντινείας και Κυνουρίας και Ξάνθης και Περιθεωρίου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Παντελεήμων ανέπτυξε με λιπαρά την πείρα του το θέμα: «Η Ενορία ως το κύτταρο της Εκκλησιαστικής Ζωής και Παραδόσεως». Πρακτικός, λίαν περιεκτικός, καθόλου κουραστικός και τεκμηριωμένα θεολογικός ο λόγος του Σεβασμιωτάτου, ως υετός πνευματικός επότισε τον ψυχισμό και τις αναζητήσεις επί του θέματος των Ιερέων μας, απαντώντας ουσιαστικά στο ερώτημα του ποια οφείλει να είναι η θέση του Κληρικού μέσα στο Σώμα του Χριστού.

Εκκίνησε την ομιλία του με την διατύπωση ότι ο Ιερεύς οφείλει να μοσχοβολά Λιβάνι, Ταπείνωση και Ανάσταση, ώστε η προσφορά του να αποβαίνει θυσία ευάρεστη προς τον Θεό, διακονία για τον Λαό και πραγματική κένωσή του χάριν της αγάπης του Αγιοτριαδικού Θεού και της Θυσίας του Εσφαγμένου Αρνίου υπέρ του ανθρώπου. Εντύπωση προξένησε η θέση του ότι ο Εφημέριος δεν κάνει μια καλή πράξη ως Λειτουργός του Υψίστου μέσα στην Ενορία, αλλά κενώνεται, δηλαδή ταπεινώνεται, θυσιάζεται και προσφέρει το είναι του ως ποιμένας και πατέρας για το ποίμνιό του. Για να επιτευχθή κάτι τέτοιο απαιτείται υποταγή και υπακοή στο θέλημα του Τριαδικού Θεού, το οποίο σαφώς οφείλει να διακρίνη από το δικό του το θέλω.

Ειδικός λόγος έγινε για την εικόνα του Λειτουργού ως θερμουργού κηρύγματος ζωής και λόγου, ως θυσίας και προσφοράς ψυχοσωματικής του Λειτουργού που γνωρίζει τις Άγιες Γραφές και επιδιώκει να μεταφέρη τον Κυριακό λόγο στις σημερινές κοινωνίες χωρίς περικοπές ή φτιασιδώματα, αλλά με ένα Χριστοκεντρικό μήνυμα – κήρυγμα που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο διάλογος της Εκκλησίας με τον κόσμο. Εντύπωση προξένησε η θέση του ότι όπως ακριβώς ο Λαός του Θεού μας προσφωνεί εμάς τους Κληρικούς Πατέρες, εμείς οφείλουμε να εξακτινώνουμε την πατρική ποιότητα και ιδιότητά μας που μας προσφέρθηκε από την Αγιοπνευματική χάρη στην Ενορία, νοούμενη ως ο όλος Χριστός, ως το Σώμα του όλου Χριστού, που εν χώρω και χρόνω και ιστορία περπάτησε και έζησε μαζί μας ζυμώνοντας τη μοναδική δυνατότητα σωτηρίας μας.

Για τους νέους ανθρώπους και τα παιδιά, ζήτησε το ράσο και η χαρισματική Ιερωσύνη να τους δώσουμε πνοή, όνειρο και προοπτική, συνάμα δε να περιβάλλουμε με στοργή και θέρμη τους ηλικιωμένους αδελφούς μας, ώστε σε όλη του την ηλικιακή διάσταση να γαλουχείται το Ποίμνιο με το ζων ύδωρ και αίμα της Πλευράς του Χριστού. Δεν λησμόνησε να υπενθυμίσει ότι απαίτηση του κόσμου κάθε εποχής είναι η καλή αλλοίωση και μεταμόρφωσή του σε Ποίμνιο του Θεού που καλλιεργείται σύμφωνα με τον Νόμο του Θεού και το Άγιο Θέλημά Του.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος με μια αναφορά ειδική στην απαίτηση της εποχής μας που χαρακτηρίζεται ως ‘’δικαιωματισμός’’, δηλαδή ως προβολή και επιβολή των δικαιωμάτων μας μόνο, κάτι που δεν μπορεί να ανθίσει στο Εκκλησιαστικό Γεώργιο!

Επακολούθησε επικοδομητικώτατη συζήτηση μεταξύ του ομιλητού, του Μητροπολίτη Ιερισσού και των Κληρικών και κατέληξε η εισήγηση στα ανάλογα συμπεράσματα.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής

Σεβασμιώτατε Μητροπολῖτα Ἱερισσοῦ, Ἀρδαμερίου καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Θεόκλητε, Φιλευσεβὲς ἱερατεῖο τῆς κατὰ Ἱερισσὸν Ἐκκλησίας, Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς συγκέντρωσε σήμερα ὅλους μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἱερατικῆς συνάξεως τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κύριο θέμα στοχασμοῦ τῶν συμμετεχόντων τὴν διατύπωση θέσεων καὶ προβληματισμῶν γιά τὸ ζήτημα τῆς λειτουργίας τῆς ἐνορίας ὡς κυττάρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Ὁ χαρακτῆρας τοῦ

συγκεκριμένου θέματος διαγράφεται ὡς ζωτικὸς γιά τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, ἀφοῦ ἡ ἐνορία ἀποτελεῖ τὸν χῶρο μέσα στόν ὁποῖον πραγματώνεται ὁ διάλογος Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπου καὶ ἐπιτελεῖται ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου μὲ σκοπὸ τὴν σωτηρία του.

Ὁ θεολογικὸς λόγος ἀπὸ αἰῶνες ἔχει ἀναφερθεῖ στήν πνευματικὴ ταυτότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, περιγράφοντας τὸν τρόπο ὀρθῆς λειτουργίας της καὶ ἐπισημαίνοντας ἀδυναμίες καὶ προβλήματα πού δύνανται νά ἐμφανιστοῦν. Παράλληλα, ἡ θεολογικὴ σημασία τῆς σχέσεως τοπικότητας καὶ καθολικότητας μιᾶς Ἐκκλησίας ἔχει ἀναλυθεῖ σαφέστατα στά 2 ἐγχειρίδια Δογματικῆς Τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιγράφοντας μὲ σαφήνεια τὸ ἐκκλησιολογικὸ πλαίσιο ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζοῦμε ἢ θὰ ἔπρεπε νά ζοῦμε ὡς μέλη μιᾶς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας. Τὸ δόγμα, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει διατυπωθεῖ, δέν εἶναι μία ἀλήθεια θεωρητικὴ ἢ ἠθική, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζόμενο μέσα στά ὅρια τῆς Ἀληθείας Της.

Ἐπομένως, ἡ κάθε ἐνορία ὀφείλει νά ἔχει ὡς ἀφετηρία της τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ πρέπει νά λειτουργεῖ καὶ νά ἐκφράζει τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν Χριστὸ παρατεινόμενο εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ θέση αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει νά ἐξετάσουμε τὰ πράγματα μέσα στήν σημερινὴ πραγματικότητα, τοποθετῶντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἐντὸς τῶν δεδομένων τῶν ἡμερῶν μας, γεγονός πού θὰ μᾶς βοηθήσει νά ἀξιολογήσουμε καὶ νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τὴ θέση μας ἀπέναντι στόν Θεὸ καὶ στούς ἀνθρώπους.

Ἂς ἐπιχειρήσουμε λοιπὸν στήν παροῦσα συνάντησή μας νά μιλήσουμε θεολογικὰ καὶ ἁπλὰ γιά τὴν καθημερινότητα στή ζωὴ μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας τοῦ σήμερα, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νά ζεῖ, νά λειτουργεῖ καὶ νά πορεύεται στό Ἐπέκεινα μὲ προοπτικὴ καὶ διάθεση σωτηρίας. Ἡ θέση τοῦ κληρικοῦ σὲ μία ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα εἶναι ἐξέχουσα καὶ σημαντική, ἀφ΄ἑνὸς διότι ἀποτελεῖ τὸν λειτουργὸ τῶν θείων μυστηρίων καὶ ἀφ’ ἑτέρου διότι ὡς φορέας τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη του, καθίσταται ἡ ἀγκαλιὰ καὶ ἡ στοργὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ ἀνωτέρω δύο στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα τῆς λειτουργίας καὶ ὑπάρξεως τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ γιά τὸν λόγο αὐτό, ἐπιτρέψτε μου τὴν ἀνάλυση ὁρισμένων παραμέτρων τους, ἐξόχως σημαντικῶν γιά τὴ λειτουργία τῆς ἐνορίας στίς μέρες μας. Ἡ ἐνορία σήμερα βρίσκεται ἐντὸς μεγάλων κοινωνικῶν ἀλλαγῶν καὶ ἀνακατατάξεων.

Ἡ ὕπαρξη μεταβολῶν στόν ἠθικὸ στοχασμὸ καὶ στήν ἀξιολόγηση τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, σὲ συνδυασμὸ 3 μὲ τὸ κριτήριο τοῦ «δικαιωματισμοῦ», τὸ ὁποῖο ἀπειλεῖ νά ἰσοπεδώσει τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ νά δημιουργήσει ἄγνωστες καὶ πρωτοφανεῖς καταστάσεις, ἀπειλοῦν τῆς ἐσωτερικὴ ἰσορροπία καὶ γαλήνη τῶν

ἀνθρώπων. Ἡ ἔλλειψη παράλληλα πνευματικότητας καὶ θεολογίας στή ζωὴ μας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται στήν ἄνθηση διαφόρων μορφῶν καὶ ὑποκαταστάτων πνευματικῆς ζωῆς (π.χ. διαλογισμός) καὶ ἡ ἀναζήτηση δεισιδαιμονικῶν αἰτίων στά καθημερινὰ μας πράγματα, ἀποστραγγίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ καθετὶ πνευματικό. Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐμφανίζεται ὁ μαρασμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀπελπισία, ἡ κατάθλιψη καὶ ἡ ἀδιαφορία του ἄκομα καὶ γιά τὴν ἴδια του τή ζωή.

Ἡ συγκεκριμένη ἀναφορὰ στά κοινωνικὰ δεδομένα περιέγραψε ἀφ΄ ἑνὸς τὰ προβλήματα ἐνώπιον τῶν ὁποίων βρισκόμαστε καὶ ἀφ΄ ἑτέρου τὶς ἀστοχίες μας ποὺ δέν ἀπέτρεψαν ἢ ἐπέτρεψαν τὴν δημιουργία ἑνὸς τόσο ἰδιομόρφου καὶ σκληροῦ κοινωνικοῦ περίγυρου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι ὁ κλῆρος, ὡς δύναμη Θεοῦ καὶ πηγὴ Ἀναστάσεως ἔχει ἕναν πολὺ σημαντικὸ καὶ ἰδιόμορφο ρόλο νά διαδραματίσει στήν ἐποχὴ μας. Ὁ ρόλος αὐτὸς δέν εἶναι οὔτε ἄγνωστος, οὔτε ἱστορικὰ καινοφανὴς γιά νά μᾶς προκαλεῖ φόβο καὶ δειλία. Ἐξάλλου, κατὰ τὰ Κυριακά Λόγια « ῾Υμεῖς ἐστέ τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ῾Υμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασι αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5,13-16).

Ἀναφερόμενοι στήν λειτουργικὴ παρουσία τῶν ἱερέων ὀφείλουμε σαφῶς νά ξεκινήσουμε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ὅτι οἱ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας δέν εἶναι θεατρικὲς παραστάσεις πρὸς ἰδιωτικὴ τέρψη ἢ ἀποκόμιση τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἐνοριτῶν γιά τὴν δικὴ μας 4 παρουσία. Ὁ κληρικὸς ἔχει ὡς πρωταρχικὸ μέλημά του νά τελεῖ τὶς καθημερινὲς ἀκολουθίες μὲ τρόπο σοβαρό, λειτουργικὰ ἄρτιο καὶ καλλιεργοῦντα μία πνευματικὴ διάσταση στά τεκταινόμενα, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στή μέθεξη τοῦ ἀνθρώπου μέσα στόν κόσμο τῆς προσευχῆς καὶ στήν θεία παρουσία ἐντὸς τῆς προσευχῆς. Τὸ ἀνωτέρω στοιχεῖο δέν ἀφορᾶ μόνο τίς ἀκολουθίες τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὸν χῶρο μέσα στόν ὁποῖο τελεσιουργοῦνται αὐτά.

Οἱ ναοὶ μας πρέπει νά ἀποτελοῦν μία κατ΄ ἄνθρωπον μικρογραφία τῆς κατοικίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ πνευματικότητα δέν εἶναι μόνο λόγια, ἀλλὰ ἔχει καὶ συγκεκριμένη ὀπτικὴ ἀναφορά, γεγονός πού μᾶς ἐπιβάλλει νά διατηροῦμε μία ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἐντὸς τῶν ναῶν, ἡ ὁποία θὰ προβάλλει τὸ χριστιανικὸ ἰδεῶδες ἐνώπιόν μας. Ὁ κόσμος πού ἔρχεται νά προσευχηθεῖ θὰ πρέπει νά εἰσέρχεται σὲ ἕναν χῶρο προσευχῆς καὶ κατάνυξης πού θὰ μυρίζει λιβάνι, ταπείνωση καὶ Ἀνάσταση. Κι ἂν ἀπορεῖ κανεὶς μὲ τὰ ἀναφερθέντα, ἂς ἔχουμε στό μυαλὸ μας ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ δέν ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ ἔλκεται καὶ ἀποτυπώνεται στήν κτίση. Αὐτὸς ὁ

Ἑλκόμενος Χριστὸς πρέπει νά γίνεται καὶ ἡ πρωταρχικὴ ἔγνοια τοῦ κάθε ἱερέως. Νά ἔχουμε διαρκῶς στό μυαλὸ μας ὅτι :« ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος. Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθεν διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μαρκ. 10, 44-46).

Ἡ παρουσία τοῦ ἱερέως ὀφείλει νά εἶναι μία διαρκής ὑποστήριξη στή ζωὴ τῶν πιστῶν, μία ὑποταγὴ στίς ἀνάγκες καὶ τὶς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς ἀπαιτήσεις τῶν συνανθρώπων μας. Νά βρίσκεται ἐντὸς τῆς ζωῆς τους, νά γνωρίζει, νά ἐνδιαφέρεται, νά πάσχει καὶ νά συμπάσχει, νά κενώνεται προκειμένου νά πλημμυρίζουν οἱ ζωὲς τους δύναμη, ἐλπίδα καὶ φῶς. Στό σημεῖο αὐτὸ ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε καὶ τὴν διαφορὰ μεταξὺ τῆς προσφερομένης ἀγαπητικῆς θυσίας τοῦ κληρικοῦ καὶ τῆς κάθε ἄλλης μορφῆς κοινωνικῆς προνοίας. Ὁ κληρικὸς ἀδελφοί μου δέν κάνει ἁπλῶς μία καλή πράξη γιά τὸν συνάνθρωπό του. Ὁ κληρικὸς προσφέρει τὸ «εἶναι» του στόν ἀδελφὸ του, ἀκολουθῶντας 5 τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6,2), ἐνῶ ὁ κυριακός λόγος: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Μάρκ. 25,40), ὑποδεικνύει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κληρικός, διακονῶντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀγωνίζεται γιά τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν ὑποταγὴ του στόν ἐν Τριάδι Θεὸ καὶ στήν ἐκπλήρωση τοῦ Θείου Θελήματος.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ διακύβευμα τῆς ζωῆς ἑνὸς κληρικοῦ, τὸ ἂν δηλαδὴ μπορεῖ καὶ θέλει νά γίνεται φῶς. Ἡ διαδικασία βέβαια τοῦ νά γίνεις φωταγωγὸς χάριτος ἀπαιτεῖ νά ὑπάρχει σὲ κάθε ἐνορία καὶ ἕνα ζωντανὸ κήρυγμα. Ἕνα κήρυγμα πού δέν θὰ ἀναλώνεται σὲ γνωστὰ καὶ δεδομένα πράγματα ἀλλὰ θὰ ἀποτελεῖ λόγο ὑποφήτου, ἑρμηνευτοῦ δηλαδή, τῶν Θείων Γραφῶν. Ἕνας λόγος ὁ ὁποῖος θὰ ἑρμηνεύει μὲ θεολογικὸ τρόπο τίς Γραφές, μεταφέροντας τὰ νοήματά τους στή σημερινὴ πραγματικότητα καὶ στό πὼς θὰ τὴν ἀντιμετωπίσει ὁ ἄνθρωπος, παρέχοντας πάντοτε τὴν συγχώρεση στούς ἀνθρώπους πού ἐπιθυμοῦν νά ἀλλάξουν αὐτὸ τὸ βάρβαρο καὶ ἀπάνθρωπο βίωμα πού τοὺς διακατέχει. Τὸ κήρυγμα ἀδελφοί μου εἶναι ὁ διάλογος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν κόσμο.

Καθίσταται σαφὲς, ὅτι ἡ ἐκπλήρωση τοῦ στόχου του ἀπαιτεῖ μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ τῆς θεολογικῆς τους ἑρμηνείας ἐκ μέρους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν δέν εἴμαστε σὲ θέση νά γνωρίζουμε τὸ περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, πῶς θὰ μπορέσουμε νά τὴν κενώσουμε μέσα στόν κόσμο; Πῶς θὰ δώσουμε μηνύματα θεραπείας, μετανοίας, συγχώρεσης καὶ ἀνάστασης, ὅταν δέν διαθέτουμε τὰ εὐαγγελικὰ ἐχέγγυα τῆς σωστῆς καὶ ἀρτίας προσφορᾶς τους στόν ἄνθρωπο; Πῶς θὰ κηρύξουμε Χριστό, ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν γνωρίζουμε ποῖος εἶναι ὁ Χριστός; Στό σημεῖο αὐτὸ ἂς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἀναφέρω

τὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἑνὸς κληρικοῦ σὲ ἕνα ὀρεινὸ χωριό. Ὁ συγκεκριμένος κληρικὸς δέν κατεῖχε ἰδιαίτερες γραμματικὲς 6 γνώσεις, πολὺ δὲ περισσότερο θεολογικές, ἀλλὰ διάβαζε μετὰ πολλῆς ἀφοσιώσεως κάθε θρησκευτικὸ ἔντυπο πού ἔφτανε στά χέρια του καὶ ἰδιαιτέρως τὰ διαθέσιμα κυριακοδρόμια τῶν μεγάλων ἱεροκηρύκων.

Μέχρι ἐδῶ ὅλα εἶναι συνηθισμένα θὰ ἔλεγε κανείς. Τὸ στοιχεῖο πού τὸν διαφοροποίησε ἀπὸ μία κατάσταση ἀδιαφορίας καί μοῦ ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωση, ἦταν ὅτι σὲ κάθε λειτουργία κήρυττε. Καὶ δέν κήρυττε ἀπὸ στήθους, ἀλλὰ διάβαζε ἀπὸ τὸ βιβλίο ἢ τὸ φυλλάδιο, τὸ κήρυγμα γιά τὴν θεολογικὴ ἀνάλυση τῆς περικοπῆς τῆς συγκεκριμένης ἡμέρας. Ἔλεγε καὶ πίστευε ὅτι δέν μποροῦν νά φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία χωρὶς νά ἔχουν ἀκούσει κάτι πνευματικό. Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς γιά τὴν λειτουργικὴ παρουσία τοῦ ἱερέως μέσα στήν ἐνορία του, ἂς προχωρήσουμε στό ἑπόμενο στοιχεῖο τῆς συζήτησής μας ποὺ εἶναι ἡ ἐξακτίνωση τῆς πατρικῆς φιγούρας του μέσα στήν ἐνορία. Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ ἀναφερθοῦμε στό πῶς ὀφείλει ὁ κληρικὸς τοῦ σήμερα νά ἀντιλαμβάνεται τὶς προκλήσεις καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν καὶ νά βρίσκεται μέσα στήν κοινωνία, νά ὑπηρετεῖ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων καὶ νά γίνεται ὁ στερρὸς βράχος πάνω στόν ὁποῖο θὰ στηρίζονται οἱ πιστοὶ προκειμένου νά σταθοῦν ὄρθιοι ὅταν ὅλα δείχνουν ὅτι θὰ πέσουν. Πολλοὶ πνευματικοὶ καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τόνισαν κατὰ καιροὺς ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἁπλή, χωρὶς ἰδιαίτερες ἀπαιτήσεις, ἀρκεῖ κάποιος νά θέλει νά τὴν υἱοθετήσει. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιά τὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας πού ὀφείλει νά γνωρίζει τὸν κόσμο πού τὸν περιβάλλει.

Δέν εἶναι δύσκολο καὶ δέν ἀπαιτεῖ θυσίες τὸ νά περπατήσει ἕνας κληρικὸς στίς γειτονιὲς καὶ τὰ καταστήματα μὲ διάφορες προφάσεις, προκειμένου νά δώσει τὸ στίγμα τῆς παρουσίας του στήν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων. Δέν χρειάζεται ἰδιαίτερες ἱκανότητες γιά νά κινηθεῖ μέσα στόν κόσμο καὶ νά ἀπαντήσει στίς « Καλημέρες» καὶ τὶς «Καλησπέρες» πού θὰ ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού θὰ συναντήσει. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ λειτουργεῖ μὲ διττὸ τρόπο. Μὲ τὴν συναναστροφὴ μας μέσα στόν κόσμο, συζητοῦμε μὲ τοὺς 7 ἀνθρώπους, μᾶς λένε τοὺς προβληματισμοὺς τους, τὶς ἀνησυχίες τους καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀντιλαμβανόμαστε καλύτερα τί συμβαίνει γύρω μας, ὥστε νά γνωρίζουμε τίς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου μας καὶ νά καλλιεργοῦμε θεολογικὰ καὶ πρακτικὰ τὴν θεραπεία τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ παρουσία μας μέσα στόν κόσμο λειτουργεῖ γιά τοὺς ἀνθρώπους, τουλάχιστον τοὺς καλοπροαίρετους, εὐεργετικὰ καὶ ὑποστηρικτικά.

Ἡ παρουσία ἑνὸς κληρικοῦ περιποιημένου καὶ λιβανισμένου, τοποθετημένου δὲ ἐντὸς τοῦ Θείου Θελήματος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καθίσταται τὸ ἄροτρο

γιά τὴν περαιτέρῳ καλλιέργεια τοῦ χωραφιοῦ τῆς πίστεως. Ἡ παρουσία μας καὶ ὁ διάλογος μὲ τὸν κόσμο δημιουργεῖ δεσμοὺς πίστεως καὶ ἀγάπης. Δέν μπορεῖ νά διαμαρτυρόμαστε σήμερα γιά τὴν τέλεση πολλῶν πολιτικῶν γάμων παραδείγματος χάριν, ὅταν ἐμεῖς ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ ποίμνιο καὶ θεωρούσαμε πράγματα δεδομένα πού σήμερα ἔγιναν ἀμφισβητούμενα. Δέ μποροῦμε σαφέστατα νά ἀλλάξουμε τὰ μηνύματα πού προσλαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἀπὸ τὶς συναναστροφὲς τους καὶ ἀπὸ τὴν περιρρέουσα ἠθική. Μποροῦμε ὅμως μέσα στή συνάφειά μας, νά τοὺς μιλᾶμε, νά τοὺς ἐξηγοῦμε καὶ ἐμμέσως νά τοὺς κατευθύνουμε.

Μέσα σὲ ἕναν κόσμο πού ἀδιαφορεῖ γιά τὴν μόρφωση καὶ τὴν κατάρτιση τῶν νέων ἀνθρώπων, γιά τὴν διάλυση τῆς οἰκογένειας, γιά τὴν καταρράκωση τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρέπειας, γιά τὴν ἀπουσία ἀξιῶν καὶ ἰδανικῶν σὲ ἐθνικό, πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, δέν μπορεῖ νά μείνουμε ἀδιάφοροι. Ἀκόμα καὶ ἂν αὐτὸ γίνει ἡ ἐπιλογὴ μας, ἂς γνωρίζουμε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ καταδίκη μας θὰ θεωρεῖται δεδομένη τόσο ἀπὸ τὸν Θεό, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς μελλοντικὲς γενιές πού θὰ περιγράψουν τὸ ὕψος τῆς καταστροφῆς πού ἐπιφέραμε μὲ τὴν στάση μας. Τὸ νά σταθοῦμε στό ὕψος τῶν περιστάσεων γίνεται μονόδρομος. Ὀφείλουμε να δώσουμε πνοὴ στούς νέους ἀνθρώπους καὶ ὅραμα, νά στηρίξουμε τίς ἐλπίδες καὶ τὶς προοπτικὲς τους, νά 8 σταθοῦμε δίπλα στίς οἰκογένειες καὶ νά πείσουμε ὅτι μποροῦμε νά ζήσουμε καὶ μὲ λιγότερα ἀγαθὰ ἀπὸ τὰ περίσσεια πού διαθέτουμε σήμερα, νά σταθοῦμε μὲ ἀγάπη δίπλα στούς ἡλικιωμένους καὶ νά τοὺς περιθάλψουμε μὲ στοργὴ καὶ θέρμη ἀπέναντι σὲ μία κοινωνία πού τοὺς παραμερίζει, νά μεταβάλουμε τὸ μαῦρο τῆς ζωῆς ὡς θεία ὑπόσχεση γιά τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀντιλαμβανόμαστε λοιπὸν ἐκ νέου τὴν ἀξία τῆς μελέτης τῶν θείων γραφῶν, στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε παραπάνω, ἐφόσον μέσα στά περιστατικὰ τῆς δράσης τοῦ Διδασκάλου διαφαίνονται πολλοὶ καὶ διαφορετικοὶ τρόποι προσέγγισης τῶν ἀνθρώπων. Πολλὰ τὰ παραδείγματα, μία ἡ ἀλήθεια: δέν ἐξαναγκάζουμε, ἀλλὰ πείθουμε μὲ τὸν λόγο καὶ τὰ ἔργα μας.

Καὶ ἂς μὴν πιστέψουμε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι δικὰ μας δημιουργήματα ἢ ὅτι ὅλα θὰ γίνουν εὔκολα καὶ βατά, ἀλλὰ νά γνωρίζουμε πώς ἐμεῖς προτάσσουμε τὴν διάθεση καὶ τὴν ὑπάρξή μας στόν Θεὸ καὶ Ἐκεῖνος κατευθύνει τὰ ἔργα καὶ τὶς ἡμέρες μας, καθ΄ὅτι σύμφωνα καὶ μὲ τὴν ἀποστροφὴ τοῦ Χριστοῦ:«Οὐκ ἔστιν δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν» (Ἰωαν. 15,20). Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἀδελφέ, περαίνοντας τὸν λόγο μου καθίσταται σαφὲς ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὃτι ἡ ἐνορία ὡς κύτταρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας ἔχει τὴν δύναμη νά λειτουργήσει εὐεργετικὰ γιά τὸν σπαρασσόμενο σήμερα ἀπὸ πολλὲς πλευρὲς ἄνθρωπο, μέσα στά κανονικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ὅρια τῆς δογματικῆς καὶ πατερικῆς διδασκαλίας.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ ποιμνίου δέν πραγματοποιεῖται μονομιᾶς, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ καθημερινὴ φροντίδα καὶ ἐνασχόληση, εἰδικὰ στίς μέρες μας, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζονται ἀπὸ πνευματικὴ πενία καὶ κοινωνικὴ ἐξαθλίωση. Ἡ ἐνορία ὅμως, μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νά σπείρουμε καὶ νά καλλιεργήσουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νά ἀπολαύσουμε ἐν χρόνῳ τὴν συγκομιδὴ τῶν καρπῶν τῆς προσπαθείας μας. Νά κρατήσουμε τοὺς ἀνθρώπους ὀρθίους καὶ νά δημιουργήσουμε προσωπικότητες ἱκανὲς ὄχι μόνο νά σταθοῦν 9 ἐντὸς τοῦ συγκεκριμένου κοινωνικοῦ γίγνεσθαι, ἀλλὰ νά συμβάλλουν καὶ στή μεταμόρφωσή του. Ἡ παρουσία τοῦ ἐφημερίου καθίσταται λυτρωτικὴ γιά τή ζωή τοῦ ποιμνίου, ὅταν ὁ τελευταῖος συνειδητοποιήσει τὴν ἀποστολὴ καὶ τὶς ὑποχρεώσεις του. Ἡ ἀδυναμία τῆς παντοῦ καὶ πάντοτε παρουσίας τοῦ Ἐπισκόπου τοποθέτησε τοὺς ἐφημερίους στίς κατὰ τόπους ἐνορίες, προκειμένου νά ὑπάρχει πάντα λειτουργὸς καὶ πνευματικὸς πατέρας δίπλα στό ποίμνιο.

Ἐὰν συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀξία καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς συγκεκριμένης πνευματικῆς πατρότητας πού πηγάζει ἀπὸ τὸ ὠμοφόριο τοῦ ἐπισκόπου, τότε θὰ πορευθοῦμε τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ στίς τρεῖς μέρες θὰ βιώσουμε τὴν Ἀνάσταση. Ἐὰν ἀρνηθοῦμε τὴν ἀνάληψη τῆς ἀποστολῆς μας, τότε θὰ βιώσουμε τὴν κόλαση τῶν ἀρνητοῦ, τουτέστιν τοῦ Διαβόλου. Ἂς ἐπιλέξουμε λοιπὸν τὸν δρόμο μας καὶ ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ ἐπιλέξουμε τὸν σωστό.

Σᾶς εὐχαριστῶ

Περισσότερες Φωτογραφίες